

[Alsing Andersen.]

sen af denne nye Statsinstitution vil forstaa at skabe et virkeligt tidssvarende Musikkonservatorium. Derved forstaaer jeg et Konservatorium, som ikke alene er den rigtige Lærestalt for Eleverne, altsaa for den egentlige Solistuddannelse, men ogsaa ved Uddannelsen af Ledere af det folkelige Sang- og Musikliv kan blive et Sangens og Musikkens Folkeuniversitet, som kan faa Betydning for det folkelige Kulturarbejde Landet over.

Vi udtaler Haabet om, at denne Sag vil blive modtaget med en saadan Velvilje her i Rigsdagen, at Lovforslaget vil kunne blive vedtaget endnu inden Rigsdagssamlingen slutter. Jeg tror, det vil vække Glæde og Tilfredshed hos alle interesserede. Vi tror, det er den rigtige og rationelle Løsning, og paa mit Partis Vegne tilsiger jeg vor Vilje til en hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Inger Gautier Schmit: Den høje Rigsdag har i disse Genopbygningens Tider i saa overvejende Grad beskæftiget sig med erhvervsøkonomiske Spørgsmaal — hvad der er ret naturligt —, men det har været Tilfældet i en saadan Grad, at man næsten efterhaanden er kommet ind i den Betragtning, at alting kan løses, naar blot Spørgsmaalet om Brød, Smør og Flæsk finder en tilfredsstillende Løsning. Jeg skal være den sidste til at modsige, at hvis man ikke kan faa disse vigtige Spørgsmaal ordnet tilfredsstillende for vort Folk, har andre Interesser ikke nogen større Betydning. Vi hører jo altid fra de krigshærgede Lande, at hele Befolkningens Interesse samler sig alene om det daglige Brød, og at næsten enhver Interesse af aandelig Art saa at sige ikke møder nogen vaagen Forstaaelse. Men vi har dog alligevel haft lykkeligere Kaar her i Danmark, og derfor synes jeg ogsaa, vi med Glæde tør gaa ind for et Spørgsmaal som det, der forelægges os her i Dag, altsaa Musikkens Placering — hvordan man bedst kan uddanne den opvoksende Ungdom med Hensyn til Musik, og hvordan man i det hele taget højner Musiklivet i vort Fædreland.

Jeg har ved tidligere Lejligheder givet Udtryk for min Opfattelse i saa Henseende, idet jeg mener, at Betydningen af et udviklet Musikliv, af det brede Folks Forstaaelse af Musikkens Betydning, slet ikke kan overvurderes, allermindst i en Tid, hvor tunge Byrder er over et Folk, hvor man er under økonomisk Tryk og under Vanskeligheder, og hvor Dagens Byrder synes

særlig tunge. Da kan Musikken netop blive et Incitament, en Glæde, en Forfriskelse og Opmuntring i Menneskelivet, en Bekræftelse paa, at Mennesket ikke lever af Brød alene, men at der er andre Værdier, der er givet os — jeg kan sige som en god Guds Gave til Menneskeheden —, og som kan hjælpe os til at komme igennem ikke mindst de tunge Tider.

Naar man taler om de forskellige Kunstarter, det, som med en fælles Benævnelse betegnes de „skønne Kunster“, tænker man vel nok her nærmest paa Malerkunsten, Billedhuggerkunsten og Musikken, men af disse maa jeg mene, at Musikken er den mest folkekære — ja, jeg kan næsten, for at bruge et moderne Udtryk, sige den mest demokratiske, fordi den ikke henholder sig til en særlig Intelligens, et særligt økonomisk Niveau, men gaar ind til det mest primitive Menneskes Følelse; den er universel, den er international, og den er Udtryk for noget, som rører ethvert Menneskes Sind, maaske paa forskellig Maade, maaske under forskellige Former, men den er et vidunderligt levende Begreb i Menneskeheden. Det er derfor, siger jeg, meget naturligt, at denne Kunstart faar en saadan Placering, saadanne Levevilkkaar i vort Folk, at alle de Rigdomme, den indebærer, kan komme Folket til gode.

Hvis man spørger den ganske almindelige Mand, om han har noget særligt Kendskab til Værker paa det litterære Omraade, — jeg kan bare nævne Shakespeare, Schiller, Goethe, Tolstoj, Dostojevskij o. s. v. —, tror jeg i og for sig ikke, han er særlig velfunderet her. Og hvis man spørger den jævne Mand, hvor stor en Forstaaelse han paa Malerkunstens Omraade har af de største Kunstnere — man kan jo gaa lige fra Michelangelo, Tizian til Rembrandt, disse store Kunstnere gennem Tiderne —, tror jeg heller ikke, den jævne Mand har faaet saa stor Livsoplevelse gennem disse Værker. Hvis man derimod gaar til den ganske jævne Mand og spørger om hans Kendskab til Komponister som Händel, Beethoven, Bach, Schubert, ja, vi kan gaa helt frem til vore egne Kunstnere som Gade, Hartmann, Rung, Lange-Müller og Carl Nielsen, ligger Forholdet helt anderledes. Der er et ganske anderledes personligt Kendskab til disse Komponisters Værker, og derfor maa jeg hævde, at vi, som dog har givet vore Litteraturforskere og Videnskabsmænd paa disse forskellige Omraader — vore Kunstnere gennem Kunstakademiet — relativt gode Kaar her i Danmark, faktisk paa Musikens Omraade er ikke saa lidt bagefter.